

Мрачна иронија [судске тираде против мултикултурализма](#) Андерса Беринга Брејвика (Anders Behring Breivik) лежи у томе што је његов властити поглед на свет прошаран управо том идеологијом која инсистира на поделама. Брејвик изиграва војску од једног човека наспрам зала мултикултурализма и „културолошких марксиста“ који су нам их подметнули. Истовремено, на сваком кораку, од његовог позива на поштовање „[моје културе](#)

“ до његовог параноидног убеђења да „његову културу“ једнако угрожавају незаинтересовани чиновници и непросвећени народ, Брејвик открива да је он у ствари управо следбеник мултикултуралистичког погледа на свет. Његово виђење самог себе као угрожене „културе“, његово отужно самосажалење, његова параноја о његовим традицијама које су изгажене под ногама Других – све ове изопачене идеје проистичу из идеологије мултикултурализма.

Брејвик се не разликује толико од „културолошких марксиста“ које толико воли да мрзи. Као и они, и он се користи академским жаргоном попут „деконструисања“ и „културног идентитета“ како би описао оно што мисли да се догађа са Европом. Током дванаестоминутног блебетања на видео снимку који је поставио на „Јутјубу“ нешто пре него што је започео свој покољ, он говори о „[деконструкцији европских култура](#)“. Тада је изјавио да жели да очува „идентитет белих хришћана“ и пред судом јадиковао над непоштовањем „моје културе“. Ова опсесија властитим културним идентитетом и жеља да се подигне заштитни штит око њега како му спољашње силе не би никада могле наудити представља чисти, непомућени мултикултурализам, исти облик мишљења који покреће савремену мултикултуралистичку машинерију на њеном задатку да наметне поштовање за различите „идентитете“.

Брејвикова мотивација очигледно се заснива на политици идентитета, уместо на староставним религијским убеђењима. [Као што је већ истакнуто](#), он позира као „хришћански ратник“, али његови ставови не би баш најбоље прошли код окорелих хришћана – он, на пример, подржава абортус, нема ништа против да се бори раме уз раме са хомосексуалцима и признаје да је спавао са проституткама. Прилично је

Брејвик – чудовиште које је изнедрио мултикултурализам

Пише: Брендан О'Нил
четвртак, 19 април 2012 14:51

очигледно, као што је неко од коментатора и истакао, да се Брејвик идентификује са „[културолошким, пре него са строго религијским обликом хришћанства](#)“. Другим речима, он се води „идеологијом идентитета“, пре него било чиме што би се могло препознати као „хришћански фундаментализам“, зато што је његова опсесија управо његов унутрашњи „идентитет“, његове фиксиране културолошке особине, баш као што је случај са класичним мултикултуралистима. Њих такође води „идеологија идентитета“, вера да се свако може угурати у згодне и неизмењиве културолошке преграде – Белци, Муслимани, Црнци – и да се свака од ових преграда мора штитити од исмевања и непоштовања.

Још једна ствар коју Брејвик дели са мултикултуралистичким лобијем је снажан осећај културолошке параноје. Он верује да је „моја култура“ под опсадом. Тамо где класични мултикултуралисти теже да покажу како су мањинске културе, попут исламске, угрожене таласима исламофобије и непросвећености шире јавности, Брејвик каже да је већинска култура – идентитет белих хришћана – угрожена „исламском колонизацијом Европе“ и такође непросвећеношћу шире јавности (он тврди да је обичан народ заведен медијима). Ово су само различите верзије једног истог облика културолошке панике коју је однеговао мултикултуралистички поглед на свет. Заиста, невероватно је колико тога Брејвик има заједничког са исламистима које презире. Док исламисти, такође под утицајем мултикултурализма, сумануто инсистирају да је њихов културни идентитет угрожен „новим Крсташким походима“ против ислама, Брејвик тврди да је његов културни идентитет угрожен Крсташким походима са истока, тј. „исламизацијом“. Обе групе су доведене до параноје кроз подстицање њихове опсесије својим наводно крхким идентитетима.

Брејвик није непоколебљиви противник мултикултурализма; он је његов производ. Он је чудовиште мултикултурализма, будући да је његов стварни циљ да се избори за признање његовог идентитета између свих тих других идентитетā којима се толико улизује савремена Европа. У суштини, његов варварски чин прошле године није водио размонтиравању мултикултурализма, већ његовом проширењу, како би се постарао да се унутар њега довољно поштовања обезбеди и за његова ситничава културолошка осећања, баш као што је случај са другима.

Аутор је уредник часописа Spiked. Текст је објављен у оквиру његовог блога на интернет страници лондонског The Telegraph.

(За НСПМ са енглеског превео Никола Танасић)